

El pont dels noms oblidats

El Pont Vell unia les dues parts de la ciutat des de feia tres-cents anys. Havia suportat riuades, carros, autobusos i milers de passes. Però un matí va començar a cruixir sense que el riu hagués crescut.

La primera esquerda va aparèixer quan el professor va dir a la Xinyi:

—Et diré Xina, que és més fàcil.

La segona, quan el carter va escriure «família impronunciable» en una carta per als Szczepanski.

La tercera va travessar una pedra sencera el dia que un entrenador va decidir anomenar en Mamadou «Madu» sense preguntar-li si li agradava.

Ningú no relacionava les esquerdes amb els noms, excepte la Nora. La seva àvia li havia explicat que cada pedra del pont contenia el nom d'algú que havia arribat a la ciutat. Quan un nom era oblidat, la pedra perdia una mica de força.

La Nora ho va explicar a l'ajuntament.

—Els ponts no entenen de noms —va dir l'enginyer.

Aquella mateixa tarda, una pedra va caure a l'aigua.

La Nora va reunir els seus companys. Van començar per preguntar:

—Com es pronuncia el teu nom?

La Xinyi els ho va repetir a poc a poc. El nom contenia un so que no existia en català, però després de provar-ho unes quantes vegades van acostar-s'hi.

En Jakub Szczepanski va dividir el seu cognom en petites parts i hi va inventar un ritme. En Mamadou va explicar que el seu nom era el del seu avi i que no volia escurçar-lo.

Els infants van gravar les pronunciacions i van preparar unes targetes amb la història de cada nom. Aviat van descobrir que no només s'oblidaven els noms vinguts de lluny. La senyora Remei feia anys que tothom anomenava «la vídua del quiosc». Al noi que repartia pa li deien «el nou», tot i que es deia Eloi i ja feia dos anys que hi treballava.

Cada vegada que algú recuperava un nom, una esquerda del pont es feia més estreta.

L'enginyer va tornar amb els seus instruments.

—Això no pot ser —murmurava.

—Com es diu vostè? —li va preguntar la Nora.

—Abdelkader Ben Salem.

—I per què al casc hi diu Albert?

L'enginyer va quedar callat. Va explicar que, quan havia començat a treballar, un encarregat li havia dit que Abdelkader era massa complicat. Amb els anys, ell mateix havia deixat de corregir ningú.

La Nora va pronunciar el seu nom complet. L'enginyer la va corregir amb amabilitat. Ho van repetir fins que va sonar bé.

La darrera esquerda es va tancar.

L'ajuntament va decidir no canviar el nom del pont. En lloc d'això, va col·locar-hi una placa buida i un botó. Quan algú el premia, se sentien les veus dels habitants dient els seus noms tal com volien ser anomenats.

El pont continuava sent vell, però ja no sostenia només pedres i persones.

Sostenia el dret de cadascú a arribar amb el seu nom sencer.